

[Aksel Larsen.]

Det ærede medlem hr. Baunsgaard har misforstået mig, eller også har jeg udtrykt mig ualmindelig uklart. Det mener jeg ikke jeg plejer at gøre, men jeg kan jo have gjort det i dette tilfælde. Jeg har ikke sagt — og skulle jeg have sagt det, er det en fejltagelse, det har jeg ikke villet — at når en organisationsleder ikke kan styre sine folk, må han følge dem. Jeg gentager, at det har jeg ikke sagt. Jeg har sagt, at en organisationsleder skal varetage sine medlemmers interesser og kun hvis han er dybtgående uenig med dem og mener, at det, de vil, er forkert, at de aktioner, de foretager, hverken kan forklares eller undskyldes, må han gå, så må han lade være at være organisationsleder. Det var det, jeg sagde før. Jeg sagde ikke, at han viljeløst skulle følge sine folk, når de begik noget, han syntes var forkert.

Det, jeg gerne ville have at man forsøgte at begribe, var, at når så mange postbude i København er gået i en sådan aktion, skønt de ved, den er ulovlig, og ved, hvad de risikerer, må sagen være alvorlig for dem. Man må se det på denne baggrund. Derfor tror jeg alligevel ikke — men det kan være, jeg kender for lidt til lønningsloven — at det er muligt at hæve visse løngrupper, det, som mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Morten Lange, talte om ved denne lejlighed. Vi kan naturligvis forhandle om det og se, om det er muligt, men jeg kan da godt forstå, at postbudene ikke er inde i disse finesser. Over for det ærede medlem hr. Hans Rasmussen må jeg hævde, at dette er ikke sagt for at lefle; det er sagt for at komme med nogle jævnt forståelige, menneskelige betragtninger. Man kan ikke forlange, at de københavnske postbude skal være inde i dette, at det, nu da de skal have et eller andet løntillæg, som de synes er for lille, ikke skulle være muligt at forhandle om deres lønmæssige placering overhovedet.

Jeg vil gentage: når en sådan aktion ruller af stablen under de forhold, hvorun-

der det er sket, tror jeg det er udtryk for en dybtgående utilfredshed blandt de københavnske postbude. Vi skulle også gerne have posten bragt ud ikke bare i morgen, men også i overmorgen og til næste år og næste år igen. Det forudsætter, at man har postbude. Jeg tror, vi skal tage hensyn til det.

Ministeren for offentlige arbejder (*Lindberg*): Jeg vil gerne ved denne lejlighed understrege, at den diskussion, der nu har været ført vedrørende den beklagelige begivenhed i dag, i hvert fald har ført det gode med sig, så vidt jeg har forstået, at samtlige partier i det høje ting er enige om, at der foreligger en ulovlighed. Jeg tror ikke mindst det har værdi over for de københavnske postbude, at det i hvert fald bliver helt klart for dem, at det, de er ude i, er noget, som de hurtigst muligt skal se at komme bort fra.

Et par af de ærede medlemmer har rettet direkte spørgsmål til mig. Ja, jeg forstod på det ærede medlem hr. Viggo Hauch, at han i og for sig ikke ønskede i dag at få at vide, hvilke konsekvenser denne episode ville få for de københavnske postbude. Men det ærede medlem kom med en betragtning, som jeg gerne vil gøre en bemærkning om, idet det ærede medlem i virkeligheden ville fastslå, at det var regeringens skyld, at postbudene i dag var gået til arbejdsstandsning. Det ærede medlem drog den slutning, at det var, fordi der blev taget for løst eller for blødt, hvad man nu vil, på den postbudestrejke, vi havde i fjor.

Efter min opfattelse burde folk, der har nedlagt arbejdet, aldrig have betaling. Jeg mener, det er urimeligt. På den anden side var der under den sidste postbudestrejke sådanne forviklinger — og det var første gang heldigvis, vi havde set noget sådant — at regeringen dengang mente, det ville være rimeligt at lade nåde gå for ret i håb om, at det ikke skulle gentage sig senere. Jeg vil gerne sige til det høje tings med-